

Sygn. akt IV CZ 86/10

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 września 2009 r.,

w sprawie z powództwa J. K.-S.

przeciwko Gminie Miasta G., Skarbowi Państwa – Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji, Wojewodzie P. i Marszałkowi Województwa P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 listopada 2010 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 15 grudnia 2009 r.,

oddala zażalenie i nie obciąża skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 9 września 2009 r., uznając że nie zachodzi powołana przez niego podstawa nieważności postępowania prowadzonego przez Sąd drugiej instancji. Ogłoszenie wyroku przez sędziego sprawozdawcę, a nie przez przewodniczącego Sądu, który powołany został do rozpoznania sprawy, nie wypełnia przesłanki objętej art. 401 pkt 1 k.p.c. Skarżący nie wykazał, że wyrok nie został podpisany przez wszystkich członków składu Sądu, skoro na jego oryginale znajdują się wymagane podpisy. Niepodjęcie decyzji w przedmiocie wniosku powoda o otwarciu zamkniętej rozprawy na nowo nie może być potraktowane jako pozbawienie go możliwości działania, wskazanej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

W zażaleniu powód zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 410 § 1 k.p.c., polegające na błędnym ustaleniu, że skarga nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia, chociaż doszło do pozbawienia go możliwości działania przez niezajęcie stanowiska w przedmiocie wniosku o otwarciu zamkniętej rozprawy na nowo. Wniósł o uchylenie kwestionowanego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziany art. 410 § 1 k.p.c. zakres kognicji sądu odnosi się do kwestii związanych z dopuszczalnością skargi o wznowienie postępowania, terminowością jej wniesienia oraz badania, czy oparta została na ustawowej podstawie. Stwierdzenie niespełnienia któregokolwiek z tych wymogów skutkuje odrzuceniem skargi na posiedzeniu niejawnym. Utrwalony został w orzecznictwie pogląd, że dla uznania, że skarga opiera się na ustawowej podstawie, przewidzianej w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c., nie jest wystarczające samo jej sformułowanie w sposób odpowiadający treści wymienionych przepisów. Wymagane jest również, żeby przytoczone w niej stwierdzenia, co do faktów mających przemawiać za wznowieniem, odpowiadały hipotezie tych przepisów. Jeżeli z tych faktów i uzasadnienia nie wynika, że powoływana podstawa zachodzi, to skarga podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 r., III CZ

13/03, niepubl., z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl., z dnia 26 września 2007 r., IV CZ 48/07, niepubl., z dnia 26 września 2008 r., V CZ 55/08, niepubl., z dnia 21 lipca 2009 r., II PO 11/08, niepubl. i z dnia 6 listopada 2009 r., I CZ 57/09, niepubl.). Nie można natomiast badać w tej fazie postępowania prawdziwości przytoczonej podstawy, a zatem dokonywać jej merytorycznej oceny.

W rozpoznawanej sprawie skarżący powołał się na podstawy objęte art. 401 pkt 1 i 2 k.p.c., ale przedmiotem zaskarżenia uczynił jedynie podstawę nieważności, wskazaną w art. 401 pkt 2 k.p.c., powołując się na to, że nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do wniosku o otwarcie zamkniętej rozprawy na nowo pozbawiło go możliwości działania. Z art. 316 § 2 k.p.c., który stanowi, że rozprawa powinna być otwarta na nowo, jeżeli istotne okoliczności ujawniły się dopiero po jej zamknięciu, wynika, że ocena zaistnienia przesłanek do kontynuowania postępowania należy do sądu. Skutkiem uznania, że doszło do ujawnienia się istotnych okoliczności jest wydanie postanowienia o otwarciu zamkniętej rozprawy. Natomiast przyjęcie, że powołane ujawnienie takich okoliczności nie miało miejsca, jest równoznaczne z brakiem przeszkód do ogłoszenia wyroku. Przedstawienie powodów, które legły u podstaw tego stanowiska dokonywane jest w motywach wyroku. Pozbawienie strony możliwości działania, o którym stanowi art. 401 pkt 2 k.p.c. polega na tym, że z powodu wadliwości proceduralnych sądu, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego strona nie mogła brać udziału w całym postępowaniu lub istotnej jego części (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, niepubl.). Wobec tego nieudzielenie powodowi informacji o negatywnej ocenie jego wniosku w przedmiocie otwarcia zamkniętej rozprawy na nowo nie naruszało przepisów postępowania, a zatem nie wypełniało podstawy wskazanej w art. 401 pkt 2 k.p.c., tym bardziej że powoływane zdarzenie miało miejsce po zamknięciu rozprawy, a zatem po zakończeniu postępowania.

Z powyższych względów pozbawione uzasadnionych podstaw zażalenie podlegało oddaleniu w oparciu o art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1, art. 397 § 2, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy nie obciążył skarżącego kosztami

postępowania zażaleniowego, mając na względzie jego trudną sytuację majątkową, wywołaną skutkami zdarzenia będącego przedmiotem zgłoszonych pretensji, istotne znaczenie wyniku postępowania dla jego interesów majątkowych i życiowych, jak też skomplikowany dla niego charakter sprawy głównej.